

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2299/2015
04.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића, Гордане Ајншпилер Поповић, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца Г.С. из З., чији је пуномоћник Г.М., адвокат из З., против туженог П.т. – Т. ДОО Н.С. из Н.С., чији је пуномоћник Р.М., адвокат из Н.С., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1149/15 од 22.06.2015. године, у седници већа одржаној 04.02.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог туженог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1149/15 од 22.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1 7/2014 од 23.04.2015. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да исплати тужиоцу на име увећања зараде по основу сменског рада за период од 02.08.2011. године до 01.11.2013. године укупан износ од 308.085,91 динар главнице са законском затезном каматом на појединачне месечне износе зараде наведене у изреци пресуде од доспелости сваког појединачног износа до исплате, да за тужиоца на досуђене износе уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање надлежном фонду ПИО и да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.924,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Део тужбеног захтева тужиоца којим је тражио исплату законске затезне камате од датума исплате зараде а не од наредног дана, као и захтев за уплату припадајућих пореза на име тужиоца је као неоснован одбијен.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1149/15 од 22.06.2015. године, жалба туженог је одбијена и првостепена пресуда потврђена у усвајајућем делу. Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Предложио је да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној на основу одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд није прихватио предлог туженог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној по члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), због тога што нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права будући да је у судској пракси расправљено питање које се односи на увећање зараде по основу сменског рада, а побијаним одлукама је пресуђено у складу са ставом Врховног касационог суда, па ни прихватање одлучивања о ревизији не би довело до другачијег исхода спора. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11) и члана 13. и 14. у вези са чланом 23. став 1. и 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/2014) и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Према члану 13. став 2. Закона о изменама и допунама ЗПП, којим је измењена одредба члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 14. истог Закона, којом је измењена одредба члана 404. став 2. ЗПП је прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. члана 404. ЗПП одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Прелазном одредбом члана 23. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП прописано је да поступак који је започет по Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ...), а није окончан пре ступања на снагу овог закона, спровешће се по одредбама овог закона. Према ставу 3. истог члана ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Тужба ради исплате поднета је 20.12.2013. године. Побијана другостепена пресуда је донета 22.06.2015. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде од 308.085,91 динар не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па ревизија туженог није дозвољена.

Врховни касациони суд је на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 413. ЗПП одлучио као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**